

Ένα πικνίκ στην Πάρνηθα

Πριν από λίγο καιρό ήμουν με τη φίλη μου την Κατερίνα στο σπίτι της και σκεφτόμασταν ότι θέλουμε να πάμε ένα ταξίδι.

Τότε τρέξαμε στις μαμάδες μας και τις είπαμε αυτό που σκεφτόμασταν. Μετά από πολλή ώρα καταλήξαμε ότι θέλουμε να πάμε στην Πάρνηθα για πικνίκ. Οι μαμάδες αμέσως συμφωνήσαν, οπότε αρχίσαμε να φτιάχνουμε τις τσάντες μας. Πήραμε μαζί μας παιχνίδια, φαγητά και τις αγαπημένες μας κούκλες και ξεκινήσαμε γεμάτες χαρά.

Όταν φτάσαμε στο βουνό, καθώς περπατούσαμε, ακούστηκε ένας δυνατός θόρυβος και είδαμε μια σπηλιά και μπήκαμε μέσα. Περπατάγαμε ώσπου βρήκαμε μια πόρτα με ένα κλειδί και το πήραμε. Ανοίξαμε και βγήκαμε σ' έναν ζωολογικό κήπο. Εκεί είχαν πολλά και ωραία τριαντάφυλλα! Κόψαμε μερικά και βρήκαμε και μία λίμνη. Βρήκαμε μερικά ζωάκια και μετά σταματήσαμε σε ένα παγκάκι και ξεκουραστήκαμε. Ύστερα συνεχίσαμε και είδαμε μερικά τραυματισμένα ζωάκια, τα φροντίσαμε και στο τέλος τα αποχαιρετήσαμε.

Βασιλική Αλογογιάννη Α' τάξη

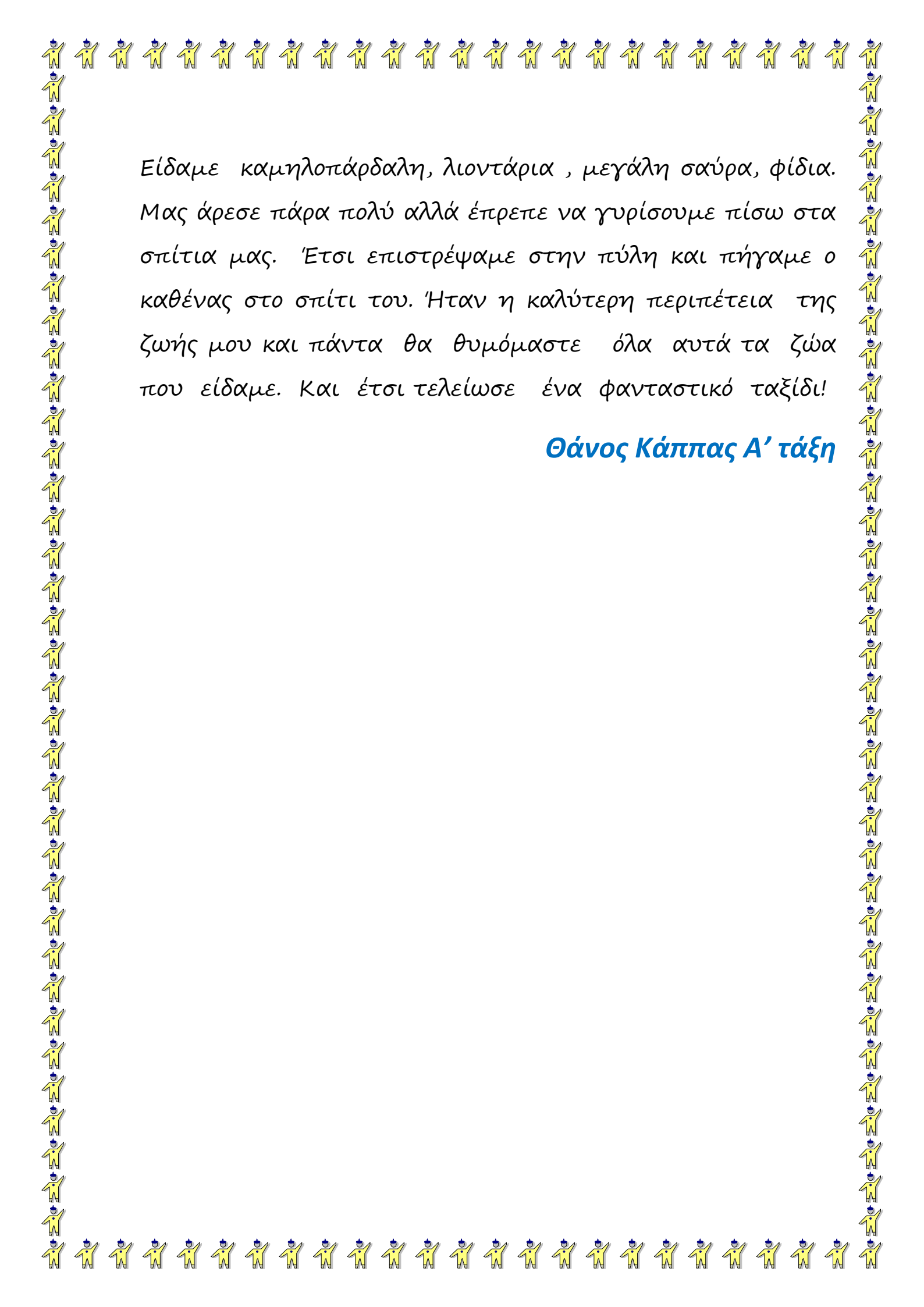
Εγώ και ο φίλος μου ο Μάνος

Πέρυσι το καλοκαίρι πήγαμε στο χωριό μου μαζί με τον Μάνο. Θέλαμε να περάσουμε ωραία στις διακοπές μας. Μια μέρα παίζαμε μπάλα και έριξα ένα δυνατό σουτ. Η μπάλα πήγε και χτύπησε στον τοίχο της εκκλησίας. Ξαφνικά άνοιξε μια μαγική πύλη! Αποφασίσαμε να

μπούμε μέσα και πρώτος μπήκα εγώ.

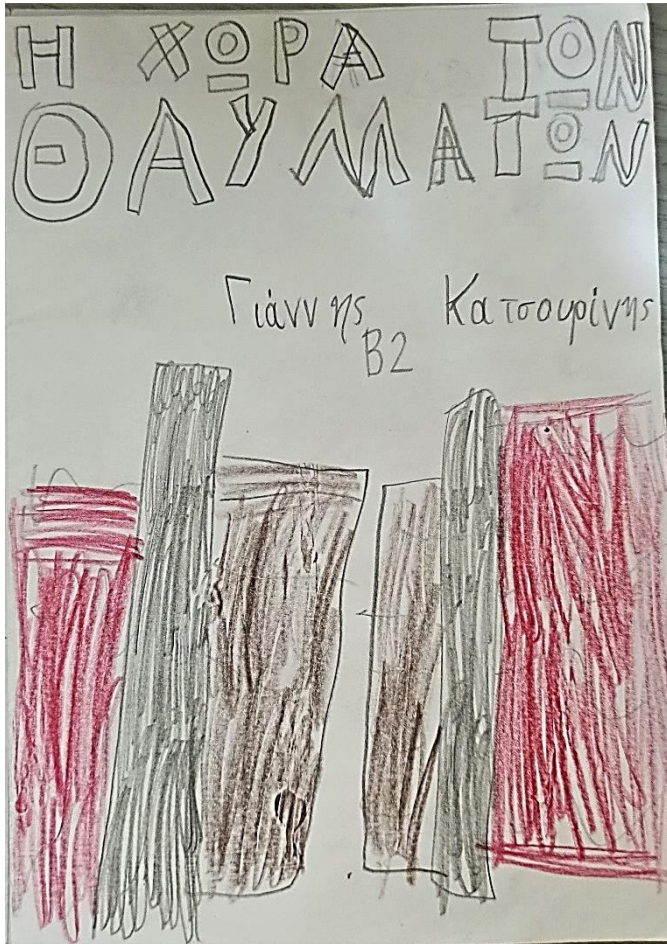
Εκεί είδα έναν κύριο που καθόταν πάνω σε έναν βράχο και κοιμόταν. Τον ξυπνήσαμε και τον ρωτήσαμε τι μπορούμε να κάνουμε εκεί πέρα. Τότε μας έδειξε τον δρόμο για να πάμε στα ζώα της ζούγκλας. Αμέσως τρέξαμε στα ζώα!

Είδαμε καμηλοπάρδαλη, λιοντάρια , μεγάλη σαύρα, φίδια.
Μας άρεσε πάρα πολύ αλλά έπρεπε να γυρίσουμε πίσω στα
σπίτια μας. Έτσι επιστρέψαμε στην πύλη και πήγαμε ο
καθένας στο σπίτι του. Ήταν η καλύτερη περιπέτεια της
ζωής μου και πάντα θα θυμόμαστε όλα αυτά τα ζώα
που είδαμε. Και έτσι τελείωσε ένα φανταστικό ταξίδι!

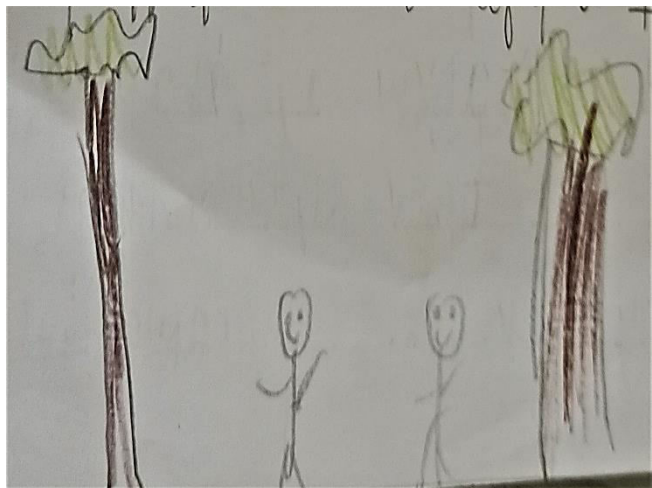
Θάνος Κάππας Α' τάξη

Η Χώρα των Θαυμάτων

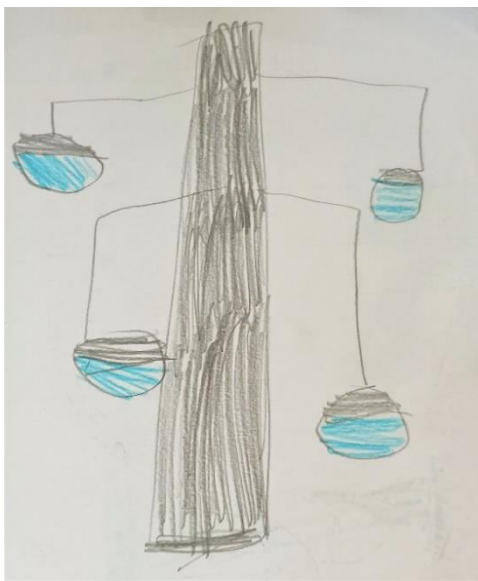
Πριν από πολύ καιρό, εγώ με τον φίλο μου τον Χρήστο, ήμασταν στη Χώρα των Θαυμάτων. Εκεί, ό,τι θέλαμε να συμβεί, γινόταν πραγματικότητα! Εκείνη τη μέρα, έκανε πολλή ζέστη γι' αυτό σκεφτήκαμε να

αγοράσουμε παγωτό. Το δικό μου παγωτό είχε γεύση καταιγίδα και του Χρήστου είχε γεύση ουράνιου τόξου.

Ύστερα σκεφτήκαμε να επισκεφθούμε το λούνα πάρκ. Εκεί παίξαμε πολλά παιχνίδια, κάναμε βόλτα με το τρενάκι, τσουλήθρα, νεροπίστολα και τραμπολίνο. Μετά

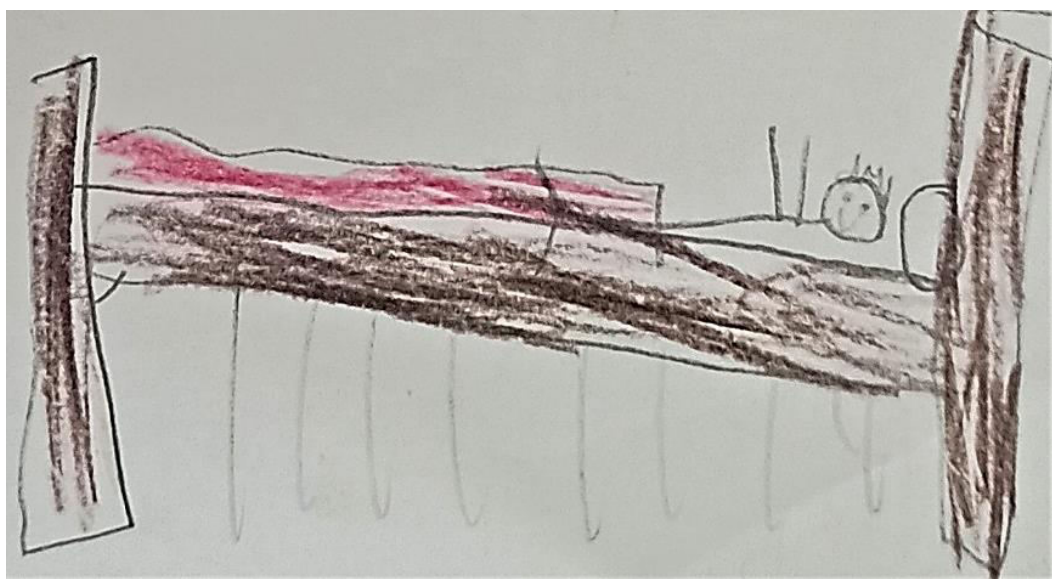
από
πολλή
ώρα

παιχνιδιού βράδιασε και έπρεπε να κοιμηθούμε για να ξεκουραστούμε. Αυτήν την ημέρα θα τη θυμάμαι για πάντα, γιατί πέρασα τέλεια.

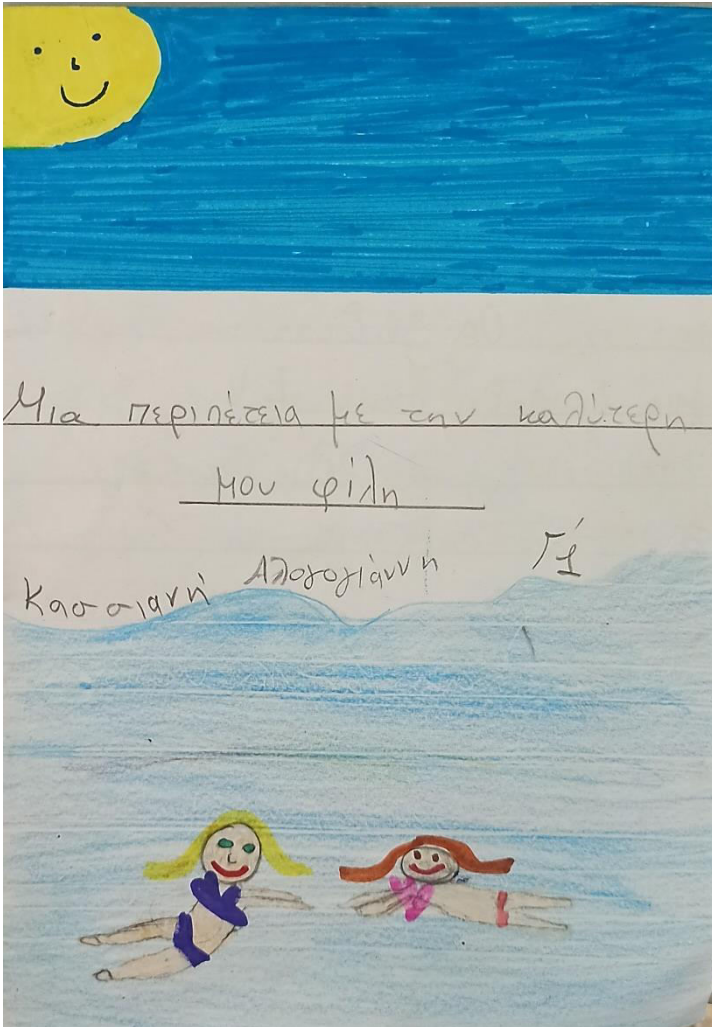
Η επόμενη μέρα, ήταν μέρα ξεκούρασης, κάναμε χαλαρά πράγματα. Περπατάγαμε στη φύση όπου είχε πολλές μηλιές. Κόψαμε αρκετά μήλα και μετά τα φάγαμε. Όταν νύχτωσε, επιστρέψαμε στα σπίτια μας και περιγράψαμε στους γονείς μας, γεμάτοι ενθουσιασμό, τις περιπέτειες μας από τη Χώρα των Θαυμάτων.

Την τρίτη μέρα βρήκαμε μια σπηλιά και μπήκαμε μέσα. Εκεί βρήκαμε ένα κουμπί και το πατήσαμε. Μας άνοιξε ένα μυστικό πέρασμα σε έναν ξεχασμένο βασιλείο. Είδαμε έναν παλιό θρόνο κι ένα σεντούκι. Το ανοίξαμε και είχε μέσα το στέμμα του βασιλιά και τα ρούχα του. Τα πήραμε σίτια μας κι εξηγήσαμε στους γονείς μας τι έγινε στη σπηλιά.

Γιάννης Κατσουρίνης Β' τάξη

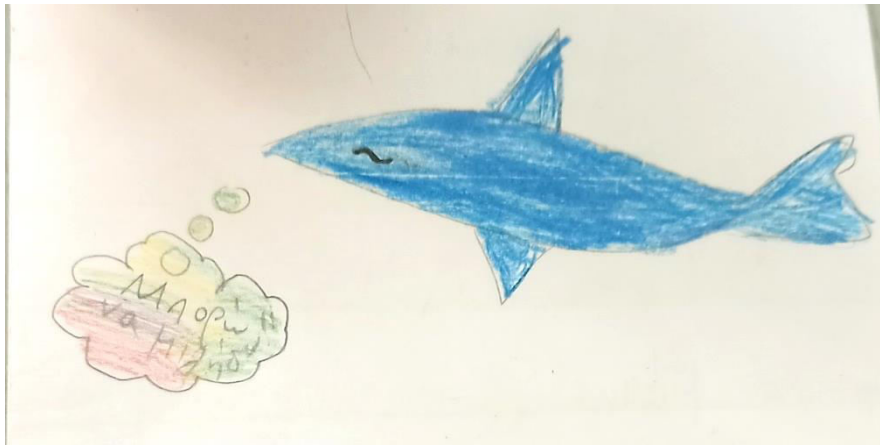
Μια περιπέτεια με την καλύτερή μου φίλη

Σήμερα είναι 15 Ιανουαρίου και εγώ θα ήθελα να κάνω μια έκπληξη στην Ελένη γιατί έχει τα γενέθλια της. Το δώρο που σκέφτηκα να της κάνω είναι να πάμε ένα υπέροχο ταξίδι στη Γαλλία. Όμως θα της πω πώς θέλω να πάμε μια βόλτα γιατί είναι έκπληξη και δεν θέλω να της το αποκαλύψω. Οπότε την πήρα τηλέφωνο και της είπα να έρθει τάχα για να

πάμε μια βόλτα. Η Ελένη καθυστέρησε πολύ και ως αποτέλεσμα χάσαμε το πλοίο. Έτσι αποφασίσαμε να πάμε με ένα δελφίνι που το αγорάσαμε από ένα μαγαζί με καλοκαιρινά ζώα που ήταν ρομπότ. Πατάγαμε ένα κουμπί και ήταν σαν αληθινό! Ξεκινήσαμε κι εγώ κάθισα μπροστά και η Ελένη πίσω. Όταν φτάσαμε σχεδόν μέχρι -την μέση της διαδρομής, αποφασίσαμε να φάμε κάτι γιατί τόσες ώρες είχαμε πεινάσει. Επίσης πήραμε μαζί μας και ένα μεγάλο στρώμα

που χωρούσαν 1 έως 5 άτομα. Το δέσαμε στην ουρά του δελφινιού. Α, ξέχασα να πω πώς το δελφίνι είχε μια μαγική ικανότητα να μπορεί να μιλάει!

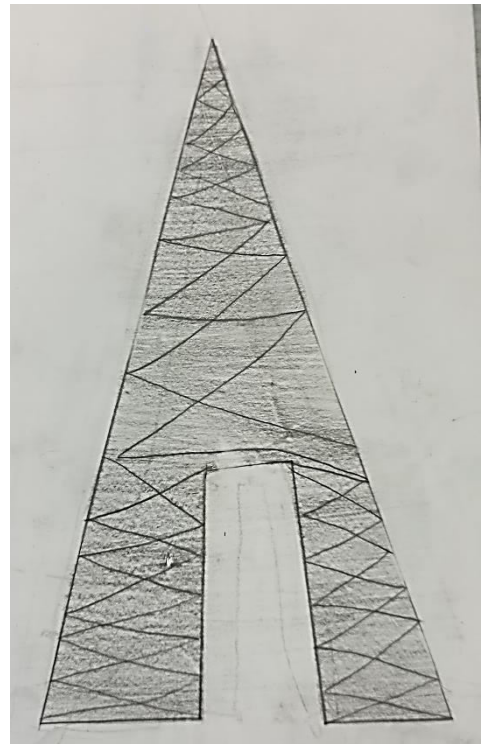

Αμέσως τότε το δελφίνι που άκουγε τόση ώρα τη συζήτηση, μας είπε να ανεβούμε στο στρώμα για να

μπορέσει να πάει στον βυθό για να ψάξει μήπως βρει τίποτα για να μας δώσει να φάμε. Τότε εγώ με την Ελένη συμφωνήσαμε κι ανεβήκαμε στο στρώμα. Πήγε μέσα στον βυθό και μετά από λίγο βγήκε έξω με ένα μεγάλο σοκολατένιο ψάρι. Τότε εμείς το φάγαμε και συνεχίσαμε.

Όταν φτάναμε έκλεισα τα μάτια της Ελένης και μετά από λίγο φτάσαμε. Εκεί, αποχαιρέτισαμε το δελφίνι και συνεννοηθήκαμε να έρθει να μας πάρει σε μια εβδομάδα. Αυτός συμφώνησε και έφυγε. Ύστερα είπα στην Ελένη να πάμε σε ένα μαγαζί να φάμε κάτι. Τελικά πήγαμε σε ένα εστιατόριο, φάγαμε σουβλάκια και μετά σκεφτήκαμε να πάμε στο ξενοδοχείο για να δούμε πώς είναι. Πήγαμε, αφού πρώτα πήραμε ταξί και μας πήγε στο ξενοδοχείο που του είπαμε.

Την επόμενη μέρα επισκεφτήκαμε τον πύργο του Άιφελ, στη συνέχεια πήγαμε στο ξενοδοχείο και κοιμηθήκαμε για μεσημέρι. Το απόγευμα πήγαμε στα μαγαζιά για να δούμε εάν στη Γαλλία έχουν διαφορετικά πράγματα απ' ότι στην Αθήνα. Όταν γυρίσαμε κοιμηθήκαμε, κάπως έτσι περάσανε οι μέρες. Ήρθε λοιπόν η μέρα που έπρεπε να φύγουμε. Έτσι, ήρθε το δελφίνι που μας περίμενε ήδη, κάθισαμε πάνω του και φύγαμε. Μετά από πολλές ώρες φτάσαμε και αποχαιρετήσαμε το δελφίνι. Οι γονείς μας, περίμεναν έξω από την πόρτα του σπιτιού μας. Αργότερα πήγαμε πάνω και τους είπαμε την περιπέτειά μας.

Κασσιανή Αλογογιάννη, Γ' τάξη

Μια περιπέτεια με την κολλητή μου

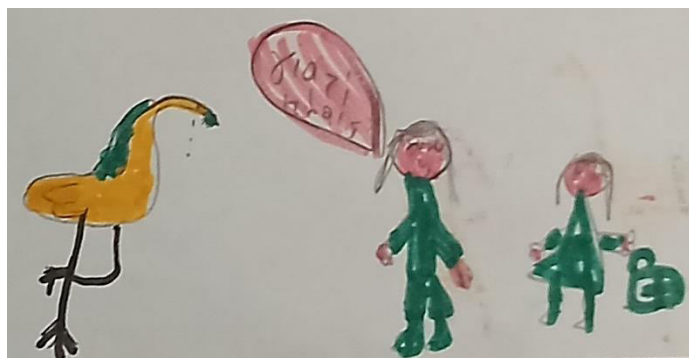
Μια φορά εγώ κι η φίλη μου η Δόμνα ήμασταν στο δωμάτιο μου και παίζαμε επιτραπέζια. Εκεί που παίζαμε άνοιξε μια τεράστια πύλη. Στη συνέχεια μπήκαμε μέσα και

περπατήσαμε πολύ, ανεβήκαμε μια τεράστια σκάλα και φτάσαμε σε έναν χώρο που είχε χρυσάφια, διαμάντια και ρουμπίνια και πολλά κοσμήματα.

Εκεί που βλέπαμε τα διαμάντια ακούσαμε μια φωνή σαν να έκλαιγε. Πλησιάσαμε λίγο και είδαμε ένα χρυσό φλαμίνγκο που έκλαιγε πολύ δυνατά. Η φίλη μου το ρώτησε τι έχει πάθει. Αυτό απάντησε:

-κλαίω γιατί έχω χτυπήσει το φτερό μου και δεν μπορώ να πετάξω...

Εμείς όμως, ήμασταν πάντα προετοιμασμένες κι είχαμε φέρει ένα ιατρικό βαλιτσάκι για ζώα. Αμέσως πήραμε έναν

επίδεσμο για να δέσουμε το φτερό του και του βάλουμε λίγη αλοιφή. Το φλαμίνγκο μας ευχαρίστησε και μετά από μία ώρα μπορούσε ξανά να πετάξει ελεύθερα.

Έπειτα η Δόμνα είδε κάτι να γυαλίζει και με ρώτησε αν ήθελα να πάμε πιο κοντά σε αυτό που είδε. Όταν πλησιάσαμε είδαμε ότι αυτό που γυάλιζε ήτανε ένα ασημένιο κουμπί που ήτανε πολύ ψηλά. Εγώ σκέφτηκα να φωνάξουμε το χρυσό φλαμίνγκο για να μας ανεβάσει για να πατήσουμε το ασημένιο κουμπί. Το φλαμίνγκο μας άκουσε και ήρθε αμέσως.

Τότε του εξηγήσαμε ότι θέλαμε να πατήσουμε το ασημένιο κουμπί. Στη συνέχεια μας ανέβασε και πατήσαμε το κουμπί. Αλλά δεν έγινε τίποτα! Μετά από τρία λεπτά όμως, αρχίσαμε να ταρακουνιόμαστε και κάτι γιγάντια βράχια έκλεισαν την είσοδο!

Έπειτα προσπαθήσαμε να τα απομακρύνουμε για να βγούμε έξω αλλά μάταια, τα βράχια ήταν πολύ βαριά σαν σίδηρο και μεγάλα σαν μέταλλο! Τότε η Δόμνα έκλαψε από φόβο και της έπεσε ένα δάκρυ στο πάτωμα.

Αμέσως άνοιξε μια πύλη! Ήταν η έξοδος! Βγήκαμε γρήγορα έξω και βρεθήκαμε σ' έναν δρόμο της Αθήνας και

περπατώντας πατήσαμε ένα σπασμένο πλακάκι. Κλείσαμε τα μάτια μας και όταν τα ξανανοιξάμε βρεθήκαμε σε μια πόλη πολύ μαγική κι εκεί

ζούσε μία μάγισσα που μισούσε τα παιδιά. Είχε φυλακίσει 99 παιδιά!

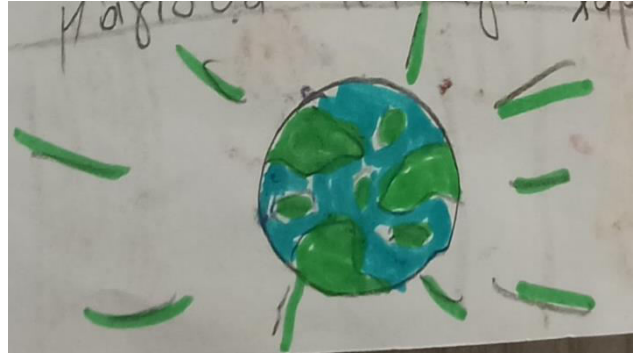
Η Δόμνα πήγε στο κάστρο που ζούσε η μάγισσα και την άκουσε απ' το παράθυρο να λέει:

-Θα μαγέψω τα πιο γλυκά κοριτσάκια που ήρθαν τώρα!

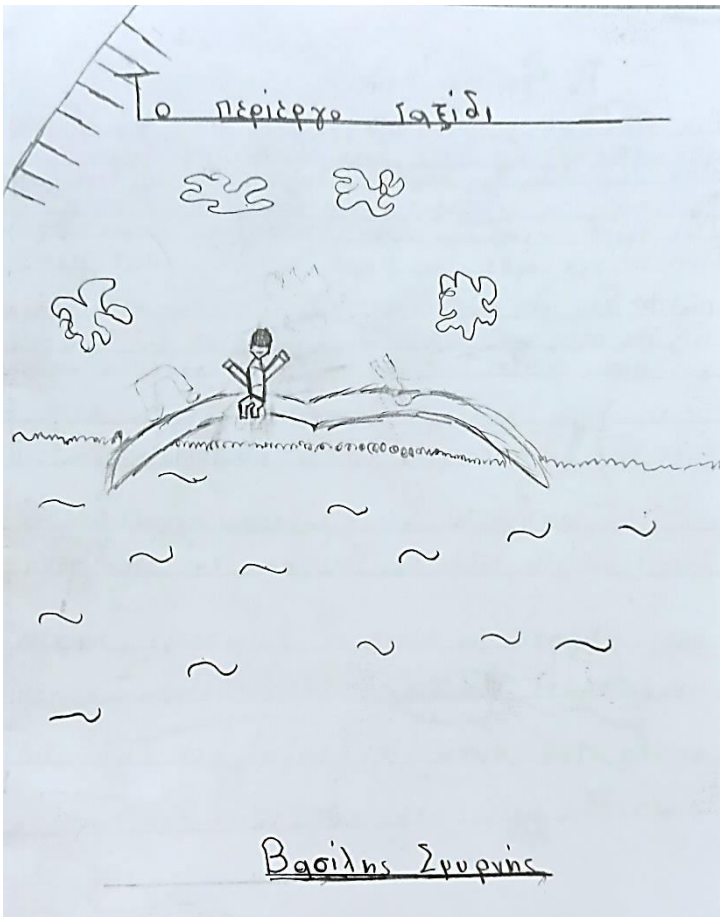
Αμέσως η Δόμνα κατάλαβε ότι η μάγισσα εννοούσε εμένα κι αυτήν! Όταν η μάγισσα έφυγε για να πάει να μαζέψει βότανα για το φίλτρο που ετοιμάζε, πήγαμε και

βάλαμε σ' αυτό λίγη λεβάντα που την είχαμε φυτέψει με πολλή αγάπη. Τη ρίξαμε στο φίλτρο και φύγαμε! Όταν ήρθε η μάγισσα, μας έδωσε το φίλτρο και μας είπε να το πιούμε. Εμείς το ήπιαμε και αντί να κοιμηθούμε γίναμε πιο χαρούμενες! Ήπια και η μάγισσα κι έγινε χαρούμενη κι αυτή, όπως και όλοι οι άνθρωποι της γης!

ΟΛΓΑ ΚΟΚΟΤΣΗ Γ' ΤΑΞΗ

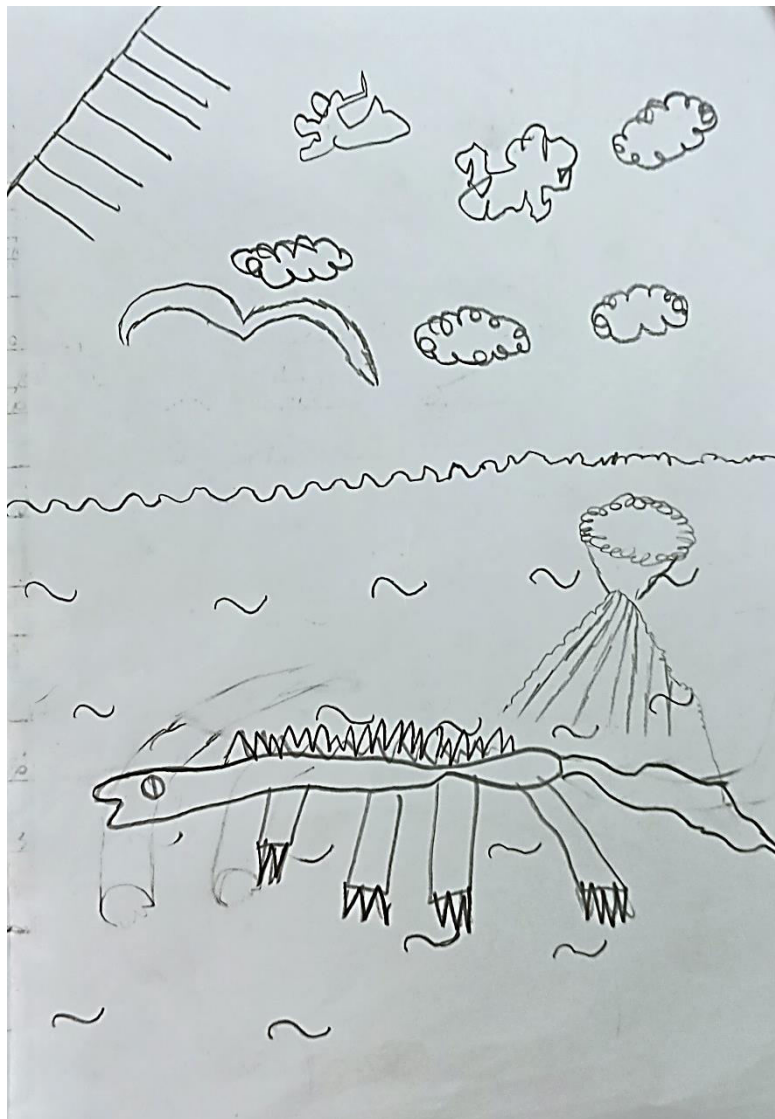
Ταξίδι στην Πάρο

Μια μέρα, εγώ με τον καλύτερο μου φίλο τον Νικόλα, αποφασίσαμε να πάμε διακοπές με τους γονείς μας στην Πάρο. Τότε ετοιμάσαμε τις βαλίτσες για το πλοίο. Φορτώσαμε το αυτοκίνητο και πήγαμε στο λιμάνι. Στον δρόμο όμως είχε πολλή κίνηση και χάσαμε το πλοίο. Εκείνη την ώρα

ήρθε ένας γλάρος και μας ρώτησε «που πάτε;» και εμείς του είπαμε «πάμε στην Πάρο». Ο γλάρος τότε μας είπε να ανεβούμε στα φτερά του για να μας πάει εκείνος. Το ταξίδι μας ήταν πολύ συναρπαστικό και είδαμε πάρα πολλά ενδιαφέροντα πράγματα όπως θαλάσσιους δεινόσαυρους και το ηφαίστειο της Σαντορίνης να εκρήγνυται και η λάβα να σχηματίζει την Πάρο.

Κάποτε το ταξίδι μας τελείωσε και έπρεπε να αποχαιρετίσουμε τον γλάρο. Τον χαιρετίσαμε και τον ευχαριστήσαμε που μας έφερε στην Πάρο. Ξαφνικά, άκουσα την φωνή της μαμάς μου και τότε κατάλαβα ότι όλο αυτό ήταν ένα όνειρο.

Βασίλης Σμυρνης Γ' τάξη

Το ημερολόγιο της Ατλαντίδας

Αύριο 7 Αυγούστου και είναι τα γενέθλια, του καλύτερού μου φίλου, του Αλέξη. Σήμερα θα πηγαίναμε κολυμβητήριο. Όταν κολυμπούσαμε βρήκαμε μέσα στην πισίνα έναν μοχλό, τον οποίο δεν είχαμε ξαναδεί. Τον τραβήξαμε και το νερό εξαφανίστηκε, το πάτωμα άνοιξε και βρήκαμε ένα ημερολόγιο. Αυτό ήταν το ημερολόγιο της Ατλαντίδας.

Το πήραμε και πήγαμε στο σπίτι μου να παίξουμε. Όταν παίζαμε το ημερολόγιο άρχισε να φωτίζει. Τότε άρχισε να μας μιλάει και μας είπε:

- Εγώ είμαι το μαγικό ημερολόγιο της Ατλαντίδας. Με έβαλε στην πισίνα, ο βασιλιάς της λίγο πριν

πεθάνει, για να το βρουν οι δύο μικροί απόγονοί του. Θα
σας δώσω δύο μαγικές Ατλαντικές πανοπλίες και τις δύο
ισχυρότερες τρίαινες του κόσμου.

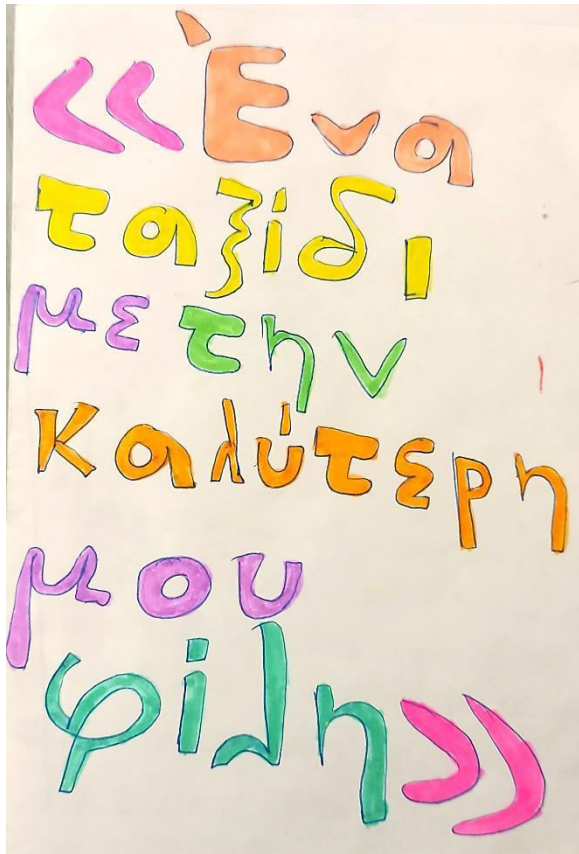
«Ευχαριστούμε!», του είπαμε και φορέσαμε τις πανοπλίες.
Τότε οι τρίαινες πέταξαν στα χέρια μας και μας πήγαν στη
θάλασσα.

Μπήκαμε μέσα και μάθαμε ότι το
Κράκεν απειλούσε την Ατλαντίδα. Οι
πανοπλίες μας έκαναν να αναπνέουμε μέσα
στο νερό και να πηγαίνουμε πολύ γρήγορα.
Έτσι φτάσαμε πολύ γρήγορα και
αντιμετωπίσαμε το Κράκεν. Το νικήσαμε και από τότε
πραστατεύουμε την Ατλαντίδα!

Λεωνίδας-Μαρίνος Ασημάκης Δ τάξη

Ένα ταξίδι με την καλύτερή μου φίλη

Πριν από πολύ καιρό, εγώ και η φίλη μου, είχαμε πάει ένα ταξίδι στο Παρίσι. Το Παρίσι είναι πολύ ωραίο! Εκεί, είδαμε πολλά αξιοθέατα κι ένα απ' αυτά ήταν ο πύργος του Άιφελ. Κάναμε πολλές βόλτες σε θάλασσες, μαγαζιά και άλλα πολλά μέρη. Ώσπου ήρθε η μέρα να φύγουμε.. Φτιάξαμε τις βαλίτσες μας, αποχωρήσαμε απ' το ξενοδοχείο και πήγαμε στο

αεροδρόμιο για να πάρουμε το αεροπλάνο και να φύγουμε. Καθώς ήμασταν μέσα στο αεροπλάνο κι ενώ αυτό ήταν σε πτήση, συνειδητοποιήσαμε ότι αντί να πάμε στην Αθήνα, θα προσγειωνόμασταν στην Αίγυπτο! Αγχωθήκαμε φυσικά, αλλά δεν μπορούσαμε να κάνουμε κάτι για να διορθώσουμε την κατάσταση, άλλωστε ήταν ήδη αργά, η πτήση για την Αθήνα

είχε αναχωρήσει. Όταν φτάσαμε στην Αίγυπτο, κατεβήκαμε απ' το αεροπλάνο και φύγαμε απ' το αεροδρόμιο. Η Αίγυπτος γενικά, είναι μια πολύ ωραία χώρα που έχει πολλά και όμορφα μέρη να επισκεφτείς. Το αγαπημένο μου μου μέρος είναι οι Πυραμίδες των Φαραώ!

Έτσι μπήκαμε μέσα στις Πυραμίδες των Φαραώ και είδαμε πολλά πράγματα. Με εντυπωσίασαν πολλές μούμιες, ειδικότερα μια που την έλεγαν Άστρο. Όταν φύγαμε από τις Πυραμίδες των Φαραώ κάναμε βόλτες σε πολλά μέρη. Μόλις έφτασε το βράδυ, η φίλη μου κοίταζε το κινητό της. Ξαφνικά πετάχτηκε στην οθόνη της μια διαφήμιση που έλεγε «Εκπτώσεις από την Αίγυπτο στην Αθήνα» και έτσι κλείσαμε τα εισιτήρια. Τρέξαμε γρήγορα στο αεροδρόμιο για να

επιβεβαιώσουμε ότι το αεροπλάνο θα μας πήγαινε στην Ελλάδα και όχι σε κάποια άλλη χώρα. Εκεί, δείξαμε τα εισιτήριά μας και μπήκαμε στο αεροπλάνο. Μόλις φτάσαμε στην Αθήνα, η καθεμία πήγε στο σπίτι της και κοιμήθηκε.

Άννα Σμαραγδάκη Δ' τάξη

Ένας παράξενος κόσμος

ΕΛΛΑΣ ΛΙΑΒΑΞΕΛΟΣ ΚΟΡΑΙΟΣ

Πριν από ένα χρόνο, ήμουν εγώ και η κολλητή μου φίλη η Τζωρτζίνα. Όσο παίζαμε, ξαφνικά εμφανίστηκε μια πύλη στην πόρτα του δωματίου μου. Αποφασίσαμε, λοιπόν, να μπούμε μέσα. Όταν μπήκαμε μέσα, ένας κινητός υπολογιστής ήρθε και μας ρώτησε:

- Ποιες είστε εσείς;

Του απαντήσαμε:

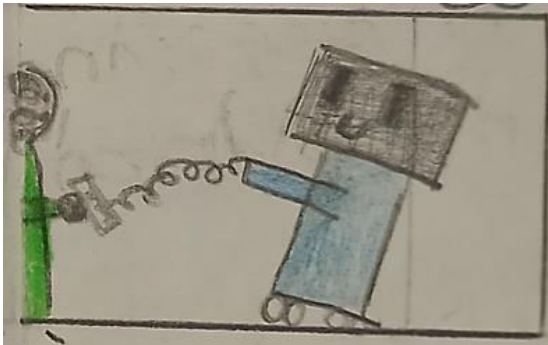
- Εγώ είμαι η Νεφέλη και αυτή η κολλητή μου, η Τζωρτζίνα.

- Εγώ είμαι ο Ρομποτάκος. Είμαι εδώ για να σας καθοδηγήσω στον

κόσμο των ηλεκτρονικών.

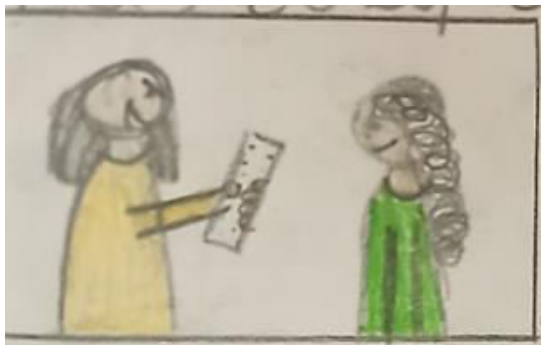
Ύστερα, η θόνη του άλλαξε και μας έδειξε παιχνίδια που θα μπορούσαμε να παίξουμε. Εμείς διαλέξαμε το "ρόμπλοξ". Εκεί γίναμε χαρακτήρες των εαυτών μας. Πρώτα είδαμε το "meercity" και μετά το "bloxfruits". Όταν τελειώσαμε, καλέσαμε τον Ρομποτάκο και αυτός μας γύρισε πίσω.

Τότε μας έδωσε ένα τηλεχειριστήριο και μας είπε:

- Εάν θέλετε να ξαναπαιζετε κάποιο παιχνίδι, απλώς καλέστε με, με αυτό το τηλεχειριστήριο.

Το κρύψαμε πίσω από τα παιχνίδια μου και δεν το είπαμε σε κανέναν. Ούτε στους γονείς μας. Αργότερα ήταν η ώρα για την Τζωρτζίνα να φύγει, αλλά παρακάλεσα τις μητέρες μας να μείνει λίγο ακόμα και την άφησαν! Οπότε είπαμε να καλέσουμε τον Ρομποτάκο ώστε να γυρίσουμε πίσω στον

κόσμο των ηλεκτρονικών παιχνιδιών.

Πήραμε το τηλεχειριστήριο, τον καλέσαμε και μας πήγε πίσω. Τότε του είπαμε να πάμε σε κάποιο παιχνίδι που θα μπορούσαμε να συναντήσουμε κι

άλλα άτομα. Μας πήγε στο παιχνίδι που αποκαλείται "minecraft". Εκεί είδαμε πολλά άτομα, μιλήσαμε μαζί τους και γίναμε φίλοι. Τότε σκεφτήκαμε να εξερευνήσουμε λίγο

γύρω, μήπως και ανακαλύπταμε κάτι. Αμέσως μετά καλέσαμε τον Ρομποτάκο και μας πήγε στην αρχική σελίδα. Βρήκαμε πως υπήρχε

εικονική πραγματικότητα και πήγαμε να παίξουμε. Είδαμε κάποιον να είναι ντυμένος σαν δεινόσαυρος και τρομάξαμε επειδή νομίζαμε πως ήταν

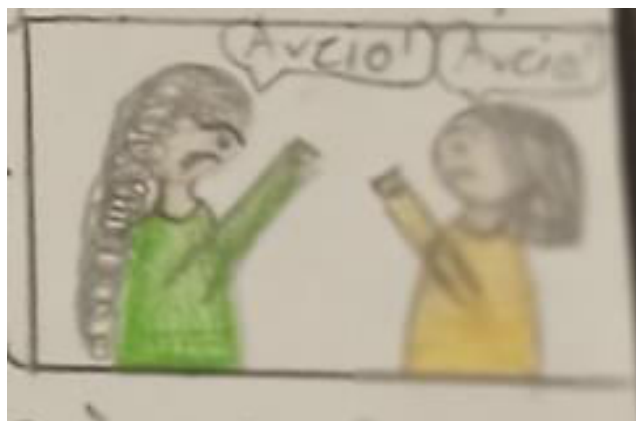
πραγματικός. Τότε καταλάβαμε πως δεν ήταν αληθινός και πεθήναμε στα γέλια. Αργότερα ανακαλύψαμε πως μπορούσαμε να πετάξουμε

και να κάνουμε διάφορες κινήσεις, όπως να πηδάς, να χαιρετάς και να κάνεις κολοτούμπες.

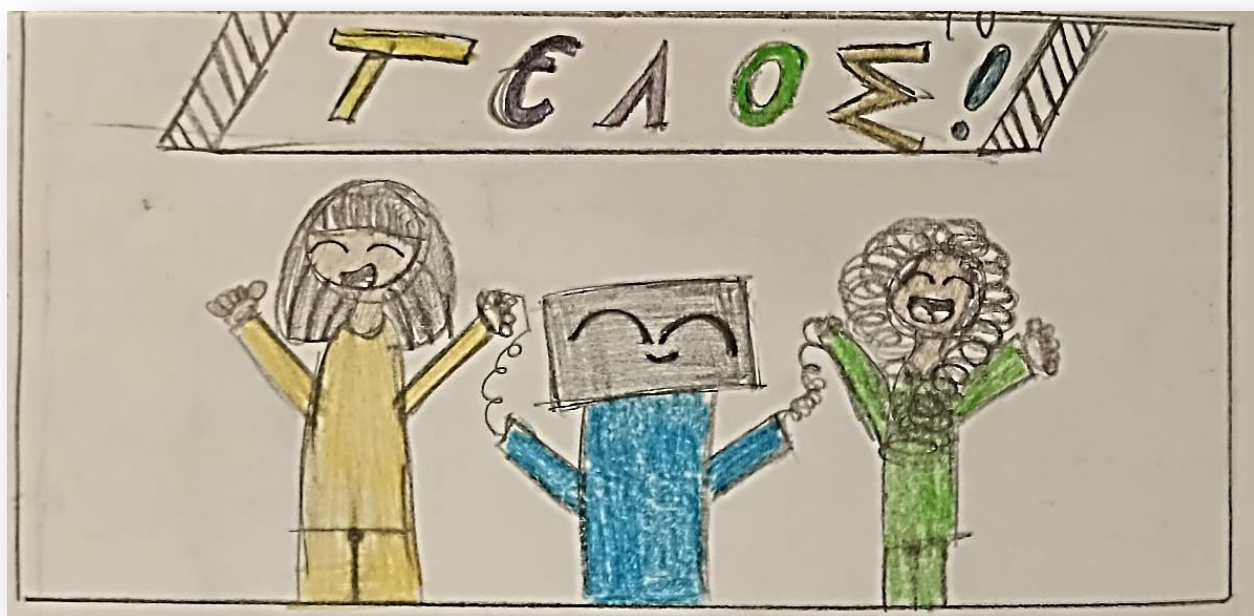
Λίγη ώρα μετά προσέξαμε πως υπήρχαν παιχνίδια ομαδικότητας και πήγαμε να τα παίξουμε. Τα τελειώσαμε σε λεπτά επειδή ήμαστε μια καλή ομάδα. Εκεί που δεν το περιμέναμε ήρθε ο Ρομποτάκος και μας είπε πως ήταν η

ώρα της Τζωρτζίνας για να φύγει. Αποχαιρετήσαμε η μία την άλλη και η Τζωρτζίνα έφυγε. Λυπήθηκα λίγο αλλά θα ξαναερχότανε την επόμενη εβδομάδα οπότε χάρηκα. Σκέφτηκα να την πάρω τηλέφωνο ώστε να κανονίσουμε στο τι θα

κάνουμε την επόμενη εβδομάδα. Όταν την πήρα τηλέφωνο, κανονίσαμε να ξαναπαίξουμε κάτι στον κόσμο των ηλεκτρονικών παιχνιδιών.

Είπαμε καλή νύχτα η μία στην άλλη και κλείσαμε τα τηλέφωνά μας επειδή ήταν πια αργά.

Νεφέλη Στέφα, Ε' τάξη

Η ΜΑΓΙΚΗ ΧΡΟΝΙΑ

Το προηγούμενο καλοκαίρι είχα πάει στο χωριό μου μαζί με τους φίλους μου. Πάντα μου αρέσει να πηγαίνω στο χωριό μου γιατί με τους

φίλους μου περνάμε φανταστικές περιπέτειες.

Ένα ζεστό απόγευμα στη πλατεία του χωριού, όλη η παρέα, εγώ, η Ευγενία, ο Δημήτρης, ο Άρης και ο Κωνσταντίνος, αποφασίσαμε να πάμε να αναζητήσουμε λίγο δροσιά πάνω στο βουνό. Αφού περπατήσαμε πολλή ώρα, βρεθήκαμε σε ένα ποτάμι.

Αμέσως βουτήξαμε μέσα στο ποτάμι, κουρασμένοι και διψασμένοι που ήμασταν. Κάναμε βουτιές, ρίχναμε νερό ο ένας στον άλλον και περνάγαμε τέλεια.

Ξαφνικά η Ευγενία άκουσε διάφορους ήχους μέσα από το νερό. Αυτοί οι ήχοι προέρχονταν από τα ψάρια, τα οποία άρχισαν να μας προειδοποιούν πως το ποτάμι είναι μαγεμένο και έπρεπε να φύγουμε αμέσως. Μα όταν έφυγε το ψάρι δεν το ακούσαμε και ήπιαμε λίγο νερό.

Φτάνοντας στην πλατεία του χωριού, νιώσαμε λίγο περίεργα. Μπροστά μας εμφανίστηκε ένα πλασματάκι που το έλεγαν Τόμπι. Μας είπε πως μας παρακολουθούσε από τότε που πήγαμε στο ποτάμι και ότι τώρα πια είμαστε μάγοι. Ο Τόμπι μας έκανε μαθήματα μαγείας για να γίνουμε οι καλύτεροι μάγοι. Στο τέλος της μαγικής χρονιάς, μου έδωσε ραβδιά όπως ο κάθε μάγος ή μάγισσα. Πέρασα τόσο ωραία αυτό το καλοκαίρι με τους φίλους μου, που θα μου μείνει πραγματικά αξέχαστο!

Μαρίνα-Άννα Κάππα, Ε' τάξη

Μια εμπειρία που θα μείνει αξέχαστη

Πριν από έναν χρόνο είχα πάει εγώ με την κολλητή μου στην Κρήτη για Σαββατοκύριακο. Καθώς ήμασταν στον δρόμο από την βιασύνη μας ξεχαστήκαμε και δεν είδαμε τι ώρα ήταν. Στη συνέχεια, όταν είχαμε φτάσει έξω από το πλοίο βλέπαμε σιγά-σιγά τις πόρτες να κλείνουν οπότε προσπαθήσαμε με κάποιον τρόπο να μπούμε μέσα αλλά μάταιο! Τελικά δεν

προλάβαμε το πλοίο οπότε έτσι στενοχωρημένες που είμασταν γυρίσαμε στο σπίτι μας.

Καθώς γυρνάγαμε προς το σπίτι μας χάσαμε τον δρόμο της επιστροφής επειδή είχαμε ζαλιστεί από τον χαμό που είχε συμβεί. Οπότε αποφασίσαμε τελικά να πάρουμε ταξί.

Μπήκαμε μέσα στο ταξί αλλά συνειδητοποιήσαμε ότι κάπου είχαμε ξεχάσει τις βαλίτσες μας! Άντε να θυμηθούμε τώρα που τις είχαμε αφήσει!

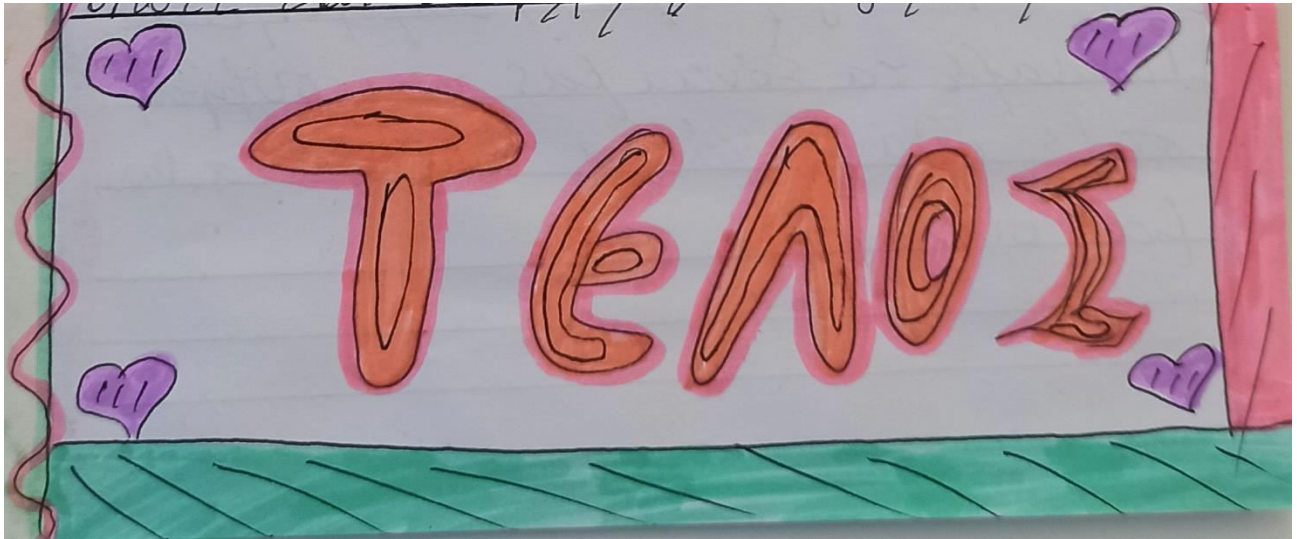
Μετά από όλη αυτή την κούραση φτάσαμε στο σπίτι μας, βάλαμε τις πιτζάμες μας, βουρτσίσαμε τα δόντια μας, συζητήσαμε όλα αυτά όπου είχαν συμβεί και τελικά κοιμηθήκαμε. Το επόμενο πρωί αφού ξεκουραστήκαμε ξυπνήσαμε με πολλή όρεξη και ενέργεια, οπότε αποφασίσαμε να πάμε μια βόλτα. Πήγαμε τότε να διαλέξουμε τα ρούχα που θα βάζαμε αλλά ανακαλύψαμε ότι έλειπαν τα ρούχα μας από τις ντουλάπες.

Πανικοβληθήκαμε και είδαμε ότι μέσα στην ντουλάπα υπήρχε ένα μικρό τερατάκι. Αυτό μας έλεγε ότι πρέπει να κάνουμε δυο δοκιμασίες ώστε να μας επιστρέψει πίσω τα ρούχα μας.

Η πρώτη δοκιμασία έλεγε ότι πρέπει να φτιάξουμε ένα γλυκό μέσα σε 10 λεπτά και η δεύτερη ήταν να διαβάσουμε ένα βιβλίο με 300 σελίδες μέσα σε 1 ημέρα. Καταφέραμε και τις

δυο, οπότε περάσαμε και τις δυο δοκιμασίες. Την επόμενη ημέρα πήγαμε να ανοίξουμε τις ντουλάπες μας ώστε να του πούμε να μας δώσει πίσω τα ρούχα μας. Παραξενευτήκαμε λίγο διότι δεν ήταν εκεί το ταρατάκι αλλά το καλό ήταν ότι όλα μας τα ρούχα ήταν στις ντουλάπες μας. Τότε ανακουφιστήκαμε, ντυθήκαμε και πήγαμε επιτέλους την βόλτα μας.

Σμαραγδάκη Αντιγόνη, ΣΤ' τάξη